

Ясні очі

Тетяна Булат

Ярослава вітали так, ніби він вже став Героєм України!

Чоловік ніяково озирався, червонів і опускав очі долу.

— Слухайте, не робіть цього, — майже благав Ярослав, коли його побратими нахвалявали роботу свого колеги.

— Ти давай, не соромся. Збити за добу 4 розвідувальних дрони - то неабиякий результат! - продовжував тему найближчий друг Ярослава, Сергій.

— Хай знають наших! - підтримав розмову Микола.

Всі ці хлопці з однієї бригади. Вдома були дуже давно.

Вже майже рік вони на передовій. Їхня бригада займається роботою з дронами: виявляють ворога, його літальні апарати, відмінусовують ворожі запаси, а також збивають дрони-камікадзе.

Про кількість врятованих ними життів українських воїнів і мирних жителів ніхто не задумувався. Не тому, що це було для них не важливо, навпаки! Це було надважливо! Але порахувати таке не реально.

Ярослав - талановитий хлопчина, який з самого дитинства захоплювався конструюванням та інформатикою. Мріяв створити таке програмне забезпечення, яке б зберігало інформацію від втручання ворога та від сторонніх очей.

Закінчив школу, інститут. Напрямок вибрав такий, який і захотів - інформаційні технології.

Батьки завжди підтримували талановитого сина і всіляко йому допомагали.

На 3 курсі Ярослав влаштувався в одну з найбільших і найвідоміших фірм Дніпра. Успішно пройшов навчальну практику і його запросили після закінчення навчання на роботу.

Так і сталося.

Вже 8 років, як Ярослав - провідний фахівець у сфері інформаційних технологій. Заробітна плата достатня для того, щоб зміг купити квартиру і машину.

Хоча були пропозиції переїхати до Києва, та рідне місто Ярослав не покинув. Говорив: від добра добра не шукають.

Тут він зустрів свою любов.

Любов.

Саме таке ім'я мала та, яка приходила у снах, переповнювала серце емоціями і запускала у животі шалений танок метеликів.

Люба-Любов...

Скільки Ярослав чув віршів, пісень, бачив багато різних композицій про любов, та вони не торкалися його серця аж доти, доки не зустрів свою Любу-Любов!

Молодь зараз не дуже розділяє прагнення батьків до весілля, офіційного розпису в РАГСі, вірніше, не вся молодь. Тому молодята просто жили і кохали одне одного без

обручок і обіцянок.

В планах було багато мандрівок, будівництво дачі, діти і щасливе майбуття.

Як і для всіх, чорним днем їхнім мріям стало 24 лютого 2022 року.

Ярослав був не просто збентежений, він вперше не знав, що робити.

— Любонько, виїжджай з країни, — тихо і тривожно говорив чоловік.

— Та як я поїду одна? А ти що? А гроші де я буду брати? Де я там буду жити? Кому я потрібна? - хвилювалася молода жінка.

— Там приймають біженців, допомагають виплатами, не пропадеш точно, та і я буду скидати тобі гроші на карту! - вмовляв чоловік.

Потяги ходили дуже погано, були переповнені, та все одно в один з перших тижнів війни вагон з його Любов'ю відправився в Польщу.

Ще декілька місяців працював Ярослав на своєму робочому місці.

Думки бджолиним роєм вривалися у свідомість чоловіка. Та одна думка постійно жевріла в голові, не давала спати, їсти і працювати.

— Я тут заробляю гроші в той час, коли на фронті потрібна допомога нашим солдатам. Я ж можу керувати дронами, майже всіма видами БПЛА (безпілотний літальний апарат).

— Не видумуй, синок! Ти у нас один! Не дай Боже, що станеться, що нам тоді робити? - просили у слухавку батьки.

— Та що зі мною станеться? Я ж не на передовій буду! В тилу собі сидітиму та запускатиму "пташок".

— Подумай про нас, синку, — не вгамовувалися мати з батьком.

Та Ярослав вже все вирішив для себе. Він іде на фронт.

Тієї ночі чоловік вперше міцно заснув.

Хлопці з бригади дуже тепло зустріли Ярослава, тим паче, що декого з них він знав по роботі (зустрічалися на виставках та конференціях).

Почалися страшні і важкі фронтові будні.

Дні змінювалися ночами, але робота у хлопців не зупинялася ні на мить.

Дрони, комплектуючі до них, монітори, програми, тепловізори для нічного бачення...

Голова обертом йшла навіть у таких досвідчених людей, як Ярослав.

Люба відписувала у соціальних мережах дуже рідко. На сповіщення чоловіка відповідала стисло.

Він розумів, що кохана зайнята, або не хоче турбувати його.

А коли була не його зміна і він міг трішки відпочити, Ярослав перечитував ці сповіщення від коханої. Навіть таким сухим, коротким фразам він радів, тішився, як мала дитина, кожним її словом.

Часто хлопці просили подивитися й визначити помилку в маршруті дрона. Ярослав мав якийсь особливий зір і відчуття, розпізнавав мінімальні зміни у програмі, чи роботі безпілотного апарату, міг все одразу полагодити та налаштувати.

— В тебе такі ясні очі! Навіть якщо не виспишся! Гострий зір, як у сокола, — шуткували з перших днів його перебування на фронті хлопці з бригади.

— Ясноокий!

Так і пристало до Ярослава це прізвисько.

Чоловікові не дуже подобалося це, але вдяти нічого він не міг, хлопці цінували його за здібності і називали ясноокиим з великою повагою.

Сьогодні Люба написала.

Зранку чоловік побачив, що надійшло сповіщення на Вайбер, але часу прочитати не було. Чекав ще 4 години, щоб змінитися.

Нарешті зняв форму і зміг спокійно присісти.

Лист. Його треба терміново прочитати. Хвилюється.

— Ярославе, привіт. Ти навіть не уявляєш, кого я тут, у Варшаві, зустріла! Пам'ятаєш Олексія, мого однокласника? Так ось він тут! До речі, допомагає мені завжди. Що не попрошу, на все відгукується. Справжній чоловік!

Слова Люби трохи різонули по серцю закоханому чоловікові.

Однокласник...

Ярослав пам'ятає, що Люба була у стосунках з Олексієм до зустрічі з ним. Вперше у серце закралася тривога.

Дні війни перетворилися для чоловіка на справжні статичні будні.

Дивно!..

Це ж війна!

Невже до цього можна звикнути???

Виявилось... можна.

Знову сповіщення від коханої.

Світлини. Але...

З ким це вона?

— Любий, я тут гуляла парком, не повіриш, знову зустріла Олексія! Він тобі привіт передає і просить воювати ще краще, щоб скоріше ви перемогли ворога. Ти мав рацію щодо виплат, я їх отримую, живу нормально, на все вистачає. Думала піти на роботу, а тоді порахувала... це мову вчити, їздити щодня. Мабуть, не буду. Житиму на виплати. А що, хай платять!

Ярослав прочитав сповіщення тричі.

Навіть не вірилося, що це писала його Любов.

Тільки рік з їхньої розлуки пройшов, а вона так змінилася.

Образа викликала ще більше скрупульозності до своєї роботи у чоловіка. Ще ясніше вдивлявся в монітор Ярослав, ще пильніше спостерігав за змінами і вчасно корегував маршрут БПЛА і його роботу.

Наступний лист вибив землю з-під ніг молодого чоловіка.

У ньому говорилося те, чого він не міг навіть уявити.

— Ярославе, привіт. Уважно прочитай це сповіщення. Мені тут дуже важко самій. Ти повинен мене зрозуміти. Ти десь там, не зрозуміло де, ти не один, там поряд твої знайомі і друзі. А я тут сама, мені сумно і тривожно. Добре, що Олексій мене розважає.

Він не ти, він справжній чоловік! Захищає мене тут, не те, що ти - відіслав з країни і все, живи, як хочеш... Ярослав, не відомо коли та клята війна закінчиться, тому я залишуся тут... з Олексієм. Вибач.

— Хоч "вибач" написала, — перше, про що подумав чоловік.

Смішно і боляче, але десь глибоко в душі Ярослав уже підозрював зраду.

— Ти придивися до нашої медицині, чуєш? Очей з тебе не зводить, — підтрюнювали хлопці з бригади над молодим чоловіком. Але куди там! Розірване серце одразу не склеюється.

Ярослав зовсім перестав спати. В години передиху він малював схеми нового безпілотника, який хотів зібрати. Хлопці привезли всі необхідні елементи для цього і чекали дива.

І воно сталося!

За новою розробкою Ярослава безпілотник стрімко злетів і швидко набрав потрібну висоту. Він був набагато легший у конструюванні за інші БПЛА, тому серійний випуск виходив набагато дешевше.

Ярослава представили до нагороди.

— Оце так! Наш ясноокий майже Герой України! - раділи за нього всі хлопці-побратими.

— Та що ви, облиште, знову ваші оці жарти... проста медаль, — ніяковів, як завжди, Ярослав.

— Сьогодні виїжджаємо на нове місце дислокації, відсвяткуємо пізніше, — після радісних вітань сказав командир бригади.

Виїхали зрання, о 3.40.

Мовчки, без нарікань і бурмотіння.

Зупинилися біля посадки з покаліченими деревами.

— Варвари болотні, навіть природу не жаліють! Рашисти, що тут сказати! - бубоніли хлопці.

В посадці були викопані землянки і поставлені добротні бліндажі.

Кожен вибрав собі місце і почалася робота.

Тут частіше доносилися звуки боїв і вибухів від снарядів.

Хлопці працювали майже мовчки, все розуміли.

— Пацани, розвідувальний дрон, швидко в посадку, геть з бліндажів! - перестрибуючи через повалені дерева на ходу кричав командир.

Свист снаряду, що летів прямо на них, заглушив його крик.

...

Ярослава вітали у Києві, в офісі Президента.

Сьогодні з ним всі його хлопці.

... Майже всі.

П'ятеро залишилися там... у посадці... в бліндажі, котрий розірвав снаряд, скинутий з дрона.

— Це заслужена нагорода, ясноокий, поїхали, тримайся за мене! - гордо промовив командир бригади.

Медикиня зустрічала прямо за дверима.

Щиро привітала і притулилася до чоловіка.

Всі побратими відвернулися, посміюючись одне одному.

— Поїхали додому, вірніше, на місце дислокації! - вигукнув червонощокий Ярослав.

— Не зрозумів?! - командир з подивом глянув на усіх присутніх.

— А як ти будеш??? Ну, працювати...

— Розберемося, — кинув у відповідь Ярослав.

...

Перед приладами сидів молодий чоловік. На вигляд років 33 та скроні вже посріблила сивина.

Пальці звично літали по клавіатурі, працюючи в черговій програмі.

Позаду підійшла Віра (бригадна медикиня), обійняла чоловіка.

— Не хвилюйся, моя Зірочка, все нормально.

З очей Віри потекли сльози.

Ярослав їх не бачив.

Як і все довкола...

Осколками від вибуху його поранило в голову.

Життя лікарі врятували, а ось зір...

Ясноокий...

Але він не здався!

Він продовжує працювати і допомагати ЗСУ.

Головне, що виніс Ярослав з пережитого у своєму житті: не важливо, яке ім'я у твого кохання, головне, щоб була Віра!